

היה הכל בסדר... האחורי

קר. ידעתי היטב שלרפי אין שום ידידים מחוץ למקצוע. הנהג הבולגרי לא היה מוכר לי. אם הוא מודה שהוא נפגש עם רפי לעתים קרובות, יש משהו בחשדותי.

***

„כל ההונגרים מלשינים“

פקדתי לעצור את רפי מיד. את הנהג השארתי במעצר, בתוך בנין מטה המחוז. ידעתי שעוד אודקק לו באותו יום. את רפי קיבלתי במשרדי, ליד ספלון קפה תורכי וחמיסת סיגריות. ניסיתי לעורר בו אומן. שוחחתי על אלף נושאים ואחד. רפי שתק.

לאט לאט משכתי אותו לשיחה. עברתי מתוך זכרוני על כל מעשי הפשע שביצע ולא נידון עליהם. צחקתי ולעגתי לעצמי ולבלשי המדור על שלא הצלחתי לתפוס אותו, ועברתי לפסים של שיחה ידידותית, על מקומות הבילוי ביפו ועל האוכל במסעדותיה.

יפו היתה מוכרת לרפי ככף ידו. הוא תיקן אותי פה ושם, העיר לי כמה הערות על המחירים במסעדה זו או אחרת, וסיפר לי על כל המסעדות בהן הוא נוהג לאכול במשך השבוע.

הבחנתי בכך שהוא הזכיר כמעט את כל המסעדות ביפו, פרט לזו בה ראו אותו בלשי עם הנהג. ניסיתי תוך כדי שיחה להזכיר גם את שמה של המסעדה. רפי מיהר לעבור לנושא אחר. אני חוזרת —

„מה דעתך על — ?“

„לא ביקרתי שם אף פעם. אני לא יודע.“
„רק אתמול ראיתי אותך שם. עברתי בניידת וראיתי אותך אוכל עם איזה בחור הונגרי צעיר, לחצתי עליו. הנהג היה בולגרי. בכחנה אמרתי הונגרי. ידעתי שתבוא תגובה.“

„לא יכול להיות עם הונגרי. כל ההונגרים מלשינים.“

„סליחה, זה היה בולגרי.“

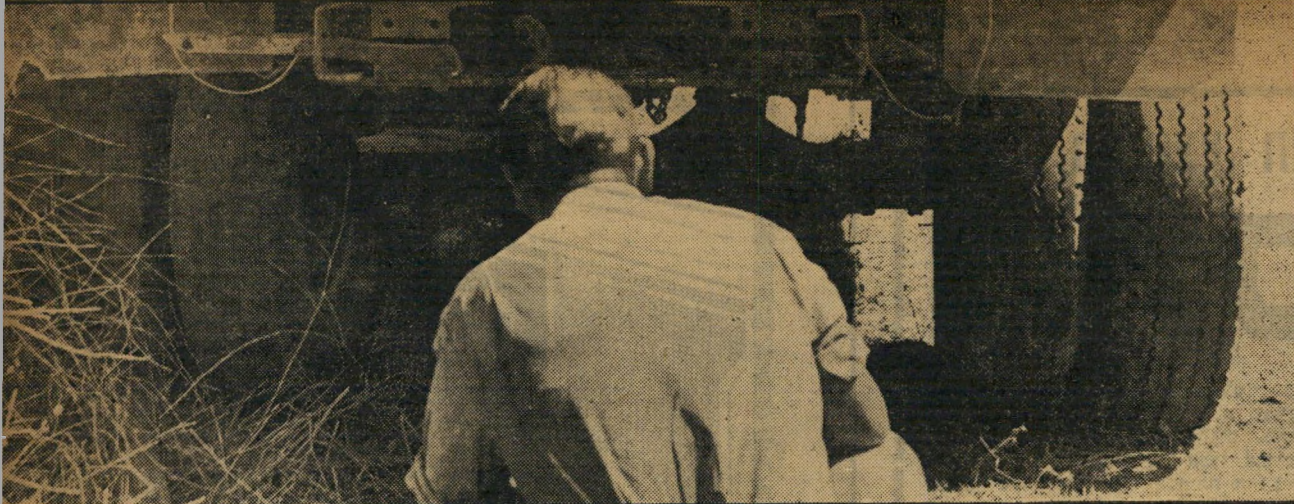
„בולגרי? רפי הרבה מעט, „נכון, נכון, שכחתי לגמרי. הוא מכיר שלי. אני רואה אותו רק לעתים רחוקות.“

עכשיו ידעתי שאחד מהשנים — רפי או הנהג — משקר. ואם משקרים, הרי ישנה סיבה לכך.

***

60 פושעים במכה אחת

זמנתי את הנהג למשרדי. ביקשתי ממנו שיחזור בפני רפי על מה שאמר לי בדבר פגישותיהם. הוא חזר. הוריתי לעצור את רפי והמשכתי בחקירת הנהג.

הבלש בוחן את הצמיגים - עיניו ראו - משהו - את הפתרון?

לעשות ויצאתי לפרדס רוזנבלום. שם חיכו לנו הבלשים העוקבים ושני הבלשים המלשינים. בסוף האחרונים היו ידיעות משמחות: שני בתאריזה בסביבה היו שייכים לשני הגברים שביקרו בבוקר אצל סוחר-הבדים.

***

בדים בכאר

סוף הפעולה היה פשוט ביותר. הזעקתי באלחוט את ראש הלשכה הימנית של הנפה הצפונית ע.מ.מ. יוסף מנקס, ואת מפקח ראשון ברוך שחילי, קצין החקירות של האזור. כשהגיעו הניידות ובהן הקצינים, נכנס מנקס לבתי החשודים, ביקש לערוך חיפוש בבתי האריזה.

אנחנו, אנשי מדור הבילוש, נשארו ב"חוף בעת החיפוש. נקטתי אז בשיטת-פעולה המניחה את החקירות הסופיות ובבית העדויות בידי קציני החקירות. בצורה זאת יכולתי למנוע את אנשי מלהופיע בבתי משפט ולגלות את זהותם ברבים.

הרגעים דמו לשעות. לבסוף יצא מנקס בארשת-פנים מאוכזבת: „אין כלום.“ נבהלתי. פרצתי לפנים הבית וצווחתי על אנשי לערוך חיפוש מקיף. הם הוציאו מבפנים את כל תבילות הקש והחציר שהיו שם — ואז נתגלתה דלת עץ, שהונחה מעל לבור, במרכז המבנה. סילקנו את הדלת, כבור היו מונחים הבדים.

***

פתרון התעלומה

במור, בפגישה של כל הבלשים, רצו אלה שהשתתפו בפעולה ואלה שלא השתתפו בה לדעת כיצד הצלחנו לפתור את התעלומה בימים מעטים כל כך. זאת ידעו רק סרגונטאל, ליבוביץ' ברדיין ואני. עכשיו אפשר היה כבר לגלות.

„המפתח לפתרון היה תיק התצלומים של המטה הארצי, הסברתי לשוטרים. „צילומי עקבות הצמיגים גילו לנו פרט מענין. שני הצמיגים לא היו שווים בגודלם ובצורתם. המומחה הסביר לי שאחד הצמיגים הוא אמנם של מכונית-משא כבדה, אבל השני הורד כנראה ממכונית צבאית. החיפוש ב"צמיג היו גדולים וגסים.“

„יומיים לאחר השוד נסענו ליפו. את הנהגים חקרנו על פרטים רבים וגם על צמיגי המכוניות. אחד סיפר לנו שמחיר הצמיגים עלה וש אפשר לקנות צמיגים מה"צבא בול. התענינו בכיכול בצד הטכני של הענין, וכך שמענו שלאחד הנהגים ישנו צמיג צבאי רגיל בציר האחורי, ושארן כמעט שום הפרעה לנסיעה מסידור זה. איש מהנהגים לא ידע היכן חונה מכונית זו ומי בעליה.“

התחלנו בחיפושים אחרי המכונית. ב"לילה, כשכל נהגי יפו החנו את מכוניותיהם במגרשי החניה, עברנו ממגרש למגרש. זו היתה עבודת פרך. הארנו בפנסים את גלגלי המכוניות, נדחקנו בין מכונית למכונית, עד שבאחד המגרשים מצאנו: מכונית משא, בעלת גלגל צבאי וגלגל רגיל. „הנהג הבולגרי היה בעל אותה המכונית. עקבנו אחרי כל הנהגים, וביחוד אחרי הנהג הבולגרי. כשראינו אותו יחד עם רפי, אוכל צהרים, לא היה ספק כי תפשונו את הקצה הראשון של החבל.“

נשארה רק תעלומה קטנה בתוך התעלומה הגדולה: הצילומים העידו כי הצמיג הימני במכוניתו של הנהג הבולגרי הוא הצמיג הצבאי — ואילו במציאות, היה זה להיפך. את הפתרון מצאנו בחנות מתקן התקרים: אחרי התיקון, החליף האיש את מקום הגלגלים.

ויצחק בן-עמי, שלבשו בגדי פועלים לפני שיצאו לעבודתם, אם יבחין בכס מישוה, הכל אבוד.“

***

בלש בערית גג

בצתרים היה נדמה לי שכבר הצלחנו לפתור את התעלומה. סמל המודיעין שלי בישר לי ששני אלמונים ביקרו בבוקר אצל אחד מסוחרי הבדים, הציעו לו למכרה כמות ענקית של ב"רדינים.

הרמתי את השפופרת וביקשתי את המב"צעים. ברדיין היה על הקו. „קח שני אנשים ושלה אותם לעצור את...“ פקדתי עליו.

הסוחר היה נפחד ונבהל. כרגיל במקרים אלה הכחיש את הכל. רק בחקירה השלישית, בשעות הערב המאוחרות, הסכים לדבר. הוא אישר שקבע פגישה עם שני האלמונים למחרת, בשעה 12.30, כדי לסיים את המשא ומתן.

ליוחתי את הסוחר הביתה, חיכיתי עד שהסביר בנוכחותי לאשתו שיש לו ספק דחוף בחישה, ושהוא גוסס יחד אתי — סוחר בדים ידוע מירושלים — לחיפה. החזרתי אותו למדור והשארתי אותו תחת משמר.

למחרת, ב"12 בצהרים, חזר הסוחר לי חנות, בלחית הבלש ליבוביץ' ושני בלשים אחרים. ליבוביץ' טיפס ועלה לחדר הקטן שממחת לתקרת החנות, ושני הבלשים חיכו להוראות, בחוץ.

ב"12.30 בדיוק נכנסו שני גברים לחנות. הסוחר סגר את הדלת ופתח אתם בשיחה. ליבוביץ' שמע ורשם את הכל במקום מחבוא.

המשאומתן נגמר מהר מאד. הסוחרים השתח במחיר, הקונה הסכים לכל תנאי המכירה, כפי שהוריתי לו לעשות, והשניים נפרדו. הם הבטיחו להביא את הסחורה למקום מוסכם, למחרת בלילה.

כשנגמר המשאומתן יצאו השניים מה"חנות, כששני הבלשים בעקבותיהם. הם חזרו למרכז המסחרי הישן, שם חתה מכוניתם, התניעו אותה ונסעו לפרדס רוזנבלום, מקום מגוריהם, כששני הבלשים עוקבים אחריהם. מכונית שכורה. ליבוביץ' חזר למדור, עלה לחזרי והרצה בפני על המתרחש.

שוב צריך היה לפעול במהירות. נכנסנו למכונית, הודעתי באלחוט לאנשי מה עליהם

לא היתה זו משימה קשה במיוחד. הנהג סיפר כמעט את הכל.

„רפי ניגש אלי באחד הערבים של ה"שבוע שעבר והציע לי לעבוד אתו באחד הערבים. כשלא הסכמתי ביקש שארשה לו לקחת את המכונית בעצמו. הוא הציע לי 25 לירות. הסכמתי. בבוקר מצאתי את המכונית כששני גלגליה האחוריים מפוצצים.“

כל זה היה רחוק מן האמת, אבל קירב אותנו למטרה. עכשיו כבר ידעתי לפחות באיזו מכונית הובלה הסחורה השדודה. ידעתי גם שהחבוא את הסחורה במקום שאין אליו כביש, או שהגישה אליו קשה. שם פוצצו כנראה את שני הצמיגים האחוריים.

לקחתי את הנהג ונסענו אל מתקן תקרים, אצלו תוקנו הגלגלים. הוא אישר שתקן שני גלגלי מכונית-משא בבוקר שלאחר השוד, והסביר שמצא ענף גדול של אקליט טוס בין שני הצמיגים. ענף זה הוא שגרם לתקר הכפול.

חזרתי למשרד, כינסתי את כל הבלשים ופקדתי לצאת לפעולה מקיפה בכל העיר: לעצור את כל העבריינים שהשתתפו איר פעם בכנוספות שרפי עמד בראשן. עד מהרה התמלא המדור בפושעים. הבלשים הצליחו לעצור כ"60 איש בבת אחת. חקרתי כל אחד לחוד, ובדקנו את האליבי שלו לליל השוד.

***

טיוב בדינה

בין כל כך הרבה פושעים אפשר תמיד למצוא שנים-שלושה, שמסיבות שונות מוכנים לדבר, ובלבד להיפטר מהמעצר ומכל הכרוך בו. מצאתי אחד כזה. הוא ידע על השוד וידע גם משהו על מקום המחבוא האפשרי של הסחורה. בלילה הוצאנו את הבחור מבית-הסוהר, מבלי שאיש מן העצורים ירגיש בכך. הוא הוביל אותי לרמת-גן, הצביע על מחסן קטן בחצר של בית משותף, פתחנו את הדלת, חיפשנו בפנים — ולא מצאנו דבר.

המקום השני היה מחסן בסביבת מעברת תל-ליטחינסקי. גם שם לא מצאנו דבר. הבחור טען שישנו עוד מקום-מחבוא אפ" שרי, בין מעברת כפר-אונן לפרדס רוזנבלום. בלילה אי-אפשר היה לחפש ולמצוא אותו. חזרתי למשרד, קראתי לשני בלשים, תיארתי להם את הסביבה והוריתי להם לנסוע לשם בבוקר, לרשום את כל המבנים ואת בעליהם. „הזהרו“, אמרתי לבלשים ארנון דואן

משמאל מראה סמל מנשה ברדיין לי ליבוביץ' את הקיר, עליו דילג כנראה הפורץ. סיפר הילב: „אני חייב לשיינברג הרבה. הוא לא רצה לקבל ממני אף מתנה.“

מקום הפשע סמל ווד ליבוביץ' (מימין) בוחן את סורגי החלון של בית-החרושת השדוד. בעל בית-החרושת, אוטו הילב (במרכז), מוטר לבלש פרטים על כמות

מקום הפשע